

Witte Veder

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Witte Veder

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1936

© J. Nowee, 1936

© Illustraties: W. Huijsmans

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1002 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1116 4 (hardback)

ISBN 978 90 499 1064 8 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Verstoorde rust

Aan de rand van de uitgestrekte grasvlakte, daar, waar deze overging in de uitlopers der bergen, stonden twee mannen naast hun paarden, en bekeken aandachtig de grond. De ene was Bob Stanhope, alias Arendsoog, de andere Jim, zijn trouwe helper.

‘Ik houd het er voor, dat dit geen toeval is,’ zei Arendsoog.

‘Ik vind het ook vreemd,’ antwoordde de oude man. ‘Zolang de ranch bestaat, en dat wordt met oktober drie jaar, hebben we dit nog niet bij de hand gehad.’

De lezers van ‘Arendsoog’ weten, dat de jonge man, na zijn succesvolle bestrijding van Moulders en zijn bende, van plan was de blokhut, waar hij met zijn moeder en zijn zuster Ann verblijf had gehouden, te verlaten, en in de vlakte een ranch te stichten. Inderdaad was hem dit gelukt, en niets had tot op heden de vrede verstoord. De onmiddellijke nabijheid van Mining-Valley, dat broeinest van misdaad, kon geen merkbare invloed meer uitoefenen op de rust van de bewoners der S-ranch, om de eenvoudige reden, dat de plaats zo goed als verlaten was. Er werd bijna geen goud meer gevonden, en dus trokken de meeste mijnwerkers naar andere streken, om daar hun geluk te beproeven.

Thans echter scheen er iets bijzonders gebeurd te zijn. Het kwam meer voor, dat enkele koeien afdwaalden, maar dan werden ze toch vrij spoedig weer opgespoord. Nu waren er verscheidene verdwenen, en vrijwel zonder spoor na te laten. Het enige dat Arendsoog thans had kunnen vinden, was de plek, waar het vee zijn gebied had verlaten. Maar dan hield ook verder ieder spoor op. ‘Zeg, Jim,’ zei Arendsoog, ‘er zijn toch geen veedieven signaleerd?’

‘Niets van gehoord,’ antwoordde Jim. ‘Al de boys gaan rustig hun gang en reppen niet over veediefstallen. Zij weten wel, dat wij al een paar dagen naar die koeien zoeken, maar ze maken zich helemaal niet ongerust.’

‘Hm!’ bromde Arendsoog. ‘Maar ik wel... Tussen haakjes, ben je

kort geleden nog in Mining-Valley geweest?’

‘Ik niet. Maar de jongens gaan er regelmatig heen, dat weet je.’ ‘En zij rapporteren geen vreemde elementen?’

‘Nee. Er komt wel eens een vreemdeling aan, maar van een nieuwe aanvoer van gelukzoekers is geen sprake, voor zover ik weet.’

‘Ik snap er niets van...’

Arendsoog hield plotseling op. Uit de verte klonk een zwak loeien. ‘Hoor je dat?’ vroeg hij verrast.

Jim krabde zich het hoofd.

‘Zeker hoor ik dat! Er zullen toch niet meer...’

‘Nee, nee! Let eens goed op, waar dat vandaan komt!’

Jim luisterde aandachtig, knielde dan neer en legde zijn oor op de grond.

‘Drommels, Arendsoog, dat komt van de buitenkant! Zou dat het verloren vee zijn?’

Arendsoog slingerde zich in het zadel.

‘Kom mee!’ riep hij opgewonden, terwijl hij zijn paard, nog altijd de trouwe Lightfeet, aanspoorde.

Jim volgde zijn voorbeeld en weldra galoppeerden de beide mannen de kant van de bergen op...

Totdat ze, als bij afspraak, opeens de teugel inhielden...

Vanuit een laagte verschenen de eerste koeien, dan meer... en daarachter, links en rechts rijdend, om het vee voor opzij afdwalen te behoeden, een jonge Indiaan...

Als een pijl uit een boog schoot Arendsoog vooruit.

‘Witte Veder! Boy! Waar heb je die beesten opgeduikeld?’

De Indiaan zwaaide even met de hand, en toen Arendsoog hem genaderd was, antwoordde hij kalm:

‘Witte Veder Arendsoog in lang niet kunnen helpen. Nu kans krijgen.’

‘Kerel! Je bewijst me alweer een grote dienst! Je blijft toch nog altijd de trouwe makker van vroeger.’

Witte Veders ogen lichtten trots en dankbaar op. Maar dan zei hij ernstig:

‘In tijd van Moulders Witte Veder veel mogen helpen. Nu weer moeten helpen...’

Arendsoog keek even verbaasd.

‘Maar vertel eens,’ vroeg hij dan, ‘hoe heb je dit vee teruggevonden?’

‘Witte Veder vee niet gevonden. Witte Veder mannen gevonden, die vee wegnemen...’

‘Hè?!’

‘Wat?!’

Deze uitroepen kwamen gelijktijdig uit de monden van Arendsoog en Jim.

‘Veedieven?’ riep Arendsoog.

‘Veedieven!’ herhaalde Witte Veder. ‘Witte Veder in Mining-Valley zijn, en toevallig mannen ontmoeten, waarvan één bekend gezicht. Nog uit tijd van overval op postwagen!’ Witte Veder tijd hebben en mannen afluisteren. Zij spreken over vee vervoeren. Witte Veder weten, zij geen cowboys. En bovendien één ongunstige man. Witte Veder ook weten van verdwenen vee bij Arendsoog. Dus Witte Veder mannen volgen, grote gevecht zijn en Witte Veder winnen met andere rode broeders.’

‘Boy, dat heb je ’m schitterend geleverd! En waar zijn die heren nu?’
‘Een dood zijn. Anderen vluchten...’

Arendsoog stond lange tijd in gedachten.

Zou de tijd van vòòr drie jaar weer beginnen? Zou hij de rust, waarvoor hij zo lang en zo moeizaam had gestreden, weer moeten prijsgeven? Maar dat zou betekenen, dat hij weer al zijn aandacht moest gaan besteden aan het bestrijden der elementen, die te lui waren om door eerlijk werken hun brood te verdienen, die teerden op de arbeid van anderen en zich meester maakten van wat ze te pakken konden krijgen, de ene keer een deel van een veestapel, een paar weken later een geldzending, die met de postwagen meekwam. Tot nu toe was dit niet meer voorgekomen, maar wie garandeerde, dat het weer niet zou beginnen? Het bewijs, diefstal van zijn eigen vee, was daar reeds.

‘Jim,’ zei hij eindelijk, ‘Witte Veder en ik zullen dit vee voor onze rekening nemen. Ga jij naar huis terug, zo hard je rijden kunt, en zorg, dat binnen de kortst mogelijke tijd al de jongens op de hoogte worden gebracht. Ze moeten dubbel op hun hoede zijn, en mij onmiddellijk iedere bijzondere gebeurtenis melden.’

Jim knikte begrijpend, zwaaide met de hand, bij wijze van groet, en wendde de teugel.

Arendsoog en Witte Veder reden samen verder achter het vee aan, als vanouds weer bij elkaar, de twee trouwe vrienden, bleekgezicht en roodhuid.

‘Arendsoog bezorgd zijn, rust verstoord worden?’ vroeg Witte Veder.

‘Natuurlijk, boy! Wat staat er allemaal niet op het spel! Je weet toch

* Zie ‘Arendsoog’.

ook, dat juist dit jaar voor jullie nederzetting heel belangrijk kan worden. De volgende maand komt Pater Boyle, en neemt dan voorlopig zijn intrek bij ons.'

'Witte Veder weten. Dan wij allen christen zullen worden.' Arendsoog moest ondanks zijn bezorgdheid lachen.

'Wat zeg je dat gelaten! Zou je dan niet graag christen willen worden? Wij hebben er toch al heel lang en dikwijls over gesproken?' 'Witte Veder nog niet weten... Witte Veder heel mooi vinden, maar dan geen wraak meer kunnen nemen, als nodig is...' Arendsoog zuchtte.

'Ja, jongen, daar stoten we bij jou voortdurend op af. En als er toch één is, wie ik het gun, dan ben jij het wel.'

Beiden zwegen, vervuld van hun eigen gedachten.

Plotseling klonk een scherp gefluit en Arendsoogs hoed werd hem als door een hevige stormvlaag van het hoofd gerukt. Even later kwam de klank van het gewerschot, maar toen waren beiden al van hun paarden en hadden zich plat op de grond geworpen, zoveel mogelijk dekking zoekend, en spiedend naar alle kanten...

Zo lagen ze een poos, maar er gebeurde niets.

'Tjonge,' bromde Arendsoog koelbloedig, 'dat is een scherpschutter, zeg! Die moeten we in de gaten houden!'

'Eerst weten, waar hij zitten, voor in de gaten kunnen houden,' merkte de Indiaan laconiek op.

'Je hebt alweer gelijk, Witte Veder!' lachte Bob. 'Maar wat doen we nu? Ik voel er niets voor om zo maar verder te rijden en voor schiet-schijf te dienen.'

'Nee,' antwoordde Witte Veder. 'Mij ook niets voor voelen. Maar zal gaan zien.'

Tegelijk begon hij vooruit te kruipen, totdat hij achter enkele bossjes was gekomen. Daar kon hij opstaan en in gebukte houding voort sluipen. Arendsoog bleef scherp opletten, het geweer in de aanslag.

Plotseling gaf hij een waarschuwende kreet en vuurde tegelijkertijd. Boven een partijtje rotsblokken had zich even de gedaante van een man vertoond, die uitkeek naar de plek, waar Witte Veder zich bevond. Blijkbaar gaf deze zich te veel bloot. Thans echter was de Indiaan opeens verdwenen, evenals de man achter de rotsen. Niets duidde aan, dat het schot van Arendsoog raak was geweest.

Even was alles stil. Dan klonk de stem van Witte Veder uit de verte. Arendsoog kon hem door de afstand niet verstaan, maar toen hij de Indiaan zag wuiven, begreep hij, dat het terrein veilig was. Hij snelde

...wendden zij ijlings de teugel... (blz. 10)

naar hem toe, en kon nog juist zien, hoe een ruiter in grote haast over een verre heuvelrand verdween.

‘Zo, dus het was er maar één,’ merkte Arendsoog op.

‘Zij natuurlijk spoor van vee volgen,’ zei Witte Veder.

‘Ja, en blijkbaar heeft hij je nu pas ingehaald. We zullen ons wat moeten haasten. Ik vermoed, dat hij ons al heel gauw met de bende op het lijf valt. En daar heb ik het niet op begrepen. We zijn ten eerste met ons tweeën, en bovendien kunnen we ons haast niet roeren met dit vee bij ons.’

Ijverig begonnen ze nu het vee op te drijven, joelden en schreeuwden net zo lang, tot de beesten er onder protesterend geloei een sukkeldrafje in zetten. Maar de tocht was nog lang, en meermalen keek Arendsoog bezorgd achter zich. Hij wist, dat het nog tot de namiddag kon duren, eer ze de eerste grote kudde bereikten. Waren ze eenmaal daar, dan hadden ze ook dadelijk versterking van de aanwezige cow-boys.

Zonder zich enige rust te gunnen, reden ze verder. Ze wisten, dat iedere minuut thans goud waard was. Toch leek het erop, dat al hun moeite tevergeefs was, want op een gegeven moment riep Arendsoog Witte Veder toe:

‘Daar komen ze!’

Inderdaad vertoonden zich in de verte enige ruiters, die met grote snelheid naderden.

‘Dekking moeten zoeken!’ raadde Witte Veder aan.

‘Je hebt gelijk! Laat het vee maar in de steek! Naar gindse rand! Rijden wat je kunt!’

Nauwelijks hadden zij de veilige beschutting bereikt, en hun paarden beduid te gaan liggen, of onder luid geschreeuw kwamen de veedieven aangereden. Toen hun echter de kogels om de oren floten, wendden zij ijlings de teugel en maakten, dat ze buiten schootsafstand kwamen. Maar niet, dan nadat een man door een welgemikt schot van Witte Veder uit het zadel was getuimeld. Hij stond echter dadelijk weer op, strompelde een eindje voort, tot een van zijn makkers hem bij zich op het paard trok.

Een poosje was het stil. Dan begon een geregeld vuurgevecht, waaruit bleek, dat de veedieven eveneens dekking hadden gevonden. Arendsoog keek bezorgd de kant uit van zijn vee, dat een eind verder in de laagte langzaam doorliep, maar door het knallen der schoten onrustig begon te worden.

‘Als ze het op een lopen zetten, en die kerels zien ze, dan zijn we ze nóg kwijt!’ zei hij.

‘Niet veel aan kunnen doen,’ antwoordde Witte Veder berustend. ‘Zij ons hier kunnen vasthouden met enkele goede schutters.’

Wat ze voorzagen, gebeurde.

Het vee begon op te dringen, en weldra gingen de koeien tot een draf over. Nauwelijks verschenen ze boven de rand van de laagte, of de veedieven hieven een verwoed gejuich aan. Een ogenblik daarna zagen de beide belegerden een paar mannen te paard, die in een grote boog op de kudde toe reden. Arendsoog waagde er een paar schoten aan, ofschoon hij er vrij zeker van kon zijn, dat de afstand te groot was. Ze troffen dan ook geen doel.

‘Daar gaan onze beesten!’ mopperde hij. ‘En wij kunnen ons niet verroeren. Het zal me benieuwen, hoe lang ze ons hier denken vast te houden. Mijn ammunitie is niet onuitputtelijk.’

Hij had echter niet op Jim gerekend. Deze oude en ervaren knecht was niet rechtstreeks naar huis gereden, maar naar de naastbijzijnde post, waar hij wist, dat zich cowboys bevonden. En daar hij wel begreep, dat de veedieven hun prooi maar niet zo kalmweg zouden laten glijpen, had hij de mannen aangespoord, zo spoedig mogelijk op weg te gaan, om Arendsoog te helpen, het vee in veiligheid te brengen.

Arendsoog begon er juist over te denken, zich er met geweld door te slaan, toen hij opeens achter zich schoten hoorde vallen. Verbaasd en verschrikt wilde hij veiliger dekking opzoeken, toen Witte Veder uitriep:

‘Dat zijn cowboys! Een van hen zo juist zien!’

‘Goddank!’ zuchtte Arendsoog. ‘t Werd tijd!’

Onder de veedieven, die waren achtergebleven, ontstond enige verwarring. Van dat moment maakten de drie cowboys gebruik zich bij Arendsoog te voegen.

‘Schitterend gedaan, boys!’ prees Arendsoog. ‘Maar hoe wisten jullie, dat ik je zo broodnodig had?’

‘Jim kwam ons waarschuwen,’ antwoordde er een, Tom Matthews geheten. ‘Toen we het schieten hoorden, begrepen we direct, hoe laat het was, en zetten er een gangetje in. Wat zullen we doen met die kerels daar? Er op los gaan?’

‘Nee,’ beval Arendsoog. ‘Laten we ons niet onnodig blootgeven. Jullie moeten me straks nog helpen, het vee terug te brengen. Enkele van die kerels hebben het teruggejaagd. Laten we ons wat verspreiden, om

te proberen, die schutters daar in te sluiten.'

Maar dezen schenen daarop verdacht te zijn. Ze trokken al schietend terug, om daarna zo gauw mogelijk op hun paarden een goed heenkomen te zoeken. Dit was het sein tot een algemene achtervolging. Galopperend over de vlakke, kregen ze al spoedig het vee weer in het oog, dat nu door de dieven in de steek werd gelaten. En niet lang duurde het, of de koeien liepen de goede richting weer uit. Toen staakte Arendsoog de achtervolging.

'Die durven voorlopig niet terug te komen,' zei hij. 'We zullen alleen onze waakzaamheid moeten verdubbelen. Het is jammer, dat ik er niet één van ken. Het schijnen allemaal vreemdelingen te zijn.'

'Behalve man van postwagen,' herinnerde Witte Veder hem. 'Dat kan zijn, maar die ken ik ook niet... Maar dan is het best mogelijk, dat er nog meer van die bende bij zijn. De hele troep is toen wel ingerekend, maar als ik mij niet vergis, zijn sommigen er met een tamelijk lichte straf afgekomen. En hun tijd zal nu wel om zijn.'

'Daar kunnen we dus nog plezier van beleven,' merkte Tom op. 'Enfin, ik vind het niks erg. Het begon hier juist een beetje saai te worden.'

Arendsoog lachte hartelijk.

'Wat je zegt! Nou, Tom, ik weet niet, of jij al heel veel hebt meegeemaakt, maar ik houd meer van een beetje rust.'

'Nou ja, maar jij hebt je portie dan ook ruimschoots gehad, baas! Gun een ander nou ook eens wat!'

'Pas maar op, dat je niet meer dan je portie krijgt! Als dat slag kerels werkelijk weer bij elkaar is, kunnen er nog rare dingen gebeuren! Als je in ieder geval maar zorgt, dat ik mijn vee niet kwijtraak.'

'Daar kun je op rekenen, baas! Laat ze maar komen!'

HOOFDSTUK 2

Witte Veder in de knel

Arendsoogs moeder zuchtte, toen ze bij zijn thuiskomst vernam, wat er was voorgevallen.

‘Jongen, zou het verschrikkelijke van vroeger weer beginnen? En ik dacht nog wel, dat ik hier rustig mijn oude dag kon slijten. Het is tot nu toe zo heerlijk gegaan.’

‘Ja, moeder, daar is nu eenmaal niets aan te doen. Ik kan toch ook niet toelaten, dat ze mijn vee onder mijn ogen wegstelen!’

‘Natuurlijk niet! Maar is er dan niets anders aan te doen? Kun je de sheriff van Dorwan niet waarschuwen? Die bende moet zich toch in de buurt ophouden? Als de sheriff er met enige mannen op uit gaat, heeft hij ze gauw genoeg te pakken.’

‘Daar is wel wat voor te zeggen. Alleen moet u niet denken, dat ik dan zelf bij de pakken blijf neerzitten.’

‘Nu, je hebt vroeger lang genoeg voor anderen gevochten. Licht dat zij nu eens wat voor jou doen!’

‘O, dat zullen ze zeker! Maar ik zou voor geen geld van de wereld willen, dat ze me voor een lafaard gingen uitmaken... Maar hoe zal ik die sheriff waarschuwen? Zelf kan ik onmogelijk weg van de ranch. Er moet voortdurend toezicht zijn, en contact tussen de cowboys onderling. Zelfs Jim kan ik niet missen.’

‘Witte Veder zal gaan.’

Tegelijk kwam de Indiaan, die even naar zijn paard was gaan zien, en in de deuropening wat met Jim had staan praten, binnen. ‘Als je dat doen wilt, graag,’ zei Arendsoog. ‘Maar bedenk wel, boy, dat het gevaarlijk is. Ze kennen jou, en je zou nog niet gelukkig zijn, als je in hun handen viel!’

‘Witte Veder zeer voorzichtig zijn,’ beloofde de Indiaan.

‘God zeg je, Witte Veder,’ zei Mrs. Stanhope, en Ann, die tot nu toe niets had gezegd, kwam naar de rode man toe en drukte hem warm de hand. Witte Veder sprak geen woord, maar zijn ogen fonkelden. En de drie wisten, dat hij voor hen door het vuur zou gaan, als het moest.

‘Weet je, wat zo jammer is,’ merkte Mrs. Stanhope op, ‘nu eindelijk na al die jaren Pater Boyle zijn handen vrij krijgt, om hier het missioneringswerk te beginnen, wordt de streek weer onveilig gemaakt. Als die kerels de Indiaan niet met rust laten, kan dat niet anders, dan van slechte invloed zijn.’

‘Niets aan te doen, moe,’ zei Ann. ‘We zullen dan een beetje vuriger moeten bidden.’

‘Je hebt gelijk, kind. En dat zullen wij dan voor het grootste gedeelte maar voor onze rekening nemen.’

De volgende morgen in de vroege vertrok Witte Veder. Zolang hij nog op het gebied van de ranch was, kon hij vlug opschieten. Want zo brutaal zouden de veedieven niet zijn, om zich, nu iedereen op zijn hoede was, te dichtbij te wagen. Maar eenmaal op de weg naar Mining-Valley, verdubbelde hij zijn waakzaamheid, en speurde voortdurend de horizon af. Enkele malen beklom hij een hoogte, om zorgvuldig naar alle kanten rond te zien. Hij zorgde daarbij wel, zich niet te veel bloot te geven.

Ongehinderd bereikte hij Mining-Valley. Hier liet hij zijn paard rusten, terwijl hij zelf in de schaduw van een leegstaande hut kroop, want de zon begon lelijk te branden. De enkele voorbijgangers namen nauwelijks notitie van de ‘rode hond’, zoals velen de Indianen noemden. Witte Veder sloeg hen van onder zijn half gesloten oogleden aandachtig gade. En het was maar goed, dat hij dit deed. Er kwamen twee mannen voorbij, die, toen ze hem zagen, onwillekeurig hun pas even inhielden, doch dan, of er niets gebeurd was, hun weg voortzetten naar de bar, de plaatselijke herberg.

Witte Veder echter wist genoeg. Hij floot zijn paard, en nog voor de kerels de deur bereikt hadden, zat hij al in het zadel en galoppeerde weg. Omkijkend, zag hij de mannen haastig naar binnen gaan. Hij wist, dat ze hun kameraden gingen waarschuwen, die zich waarschijnlijk in de bar ophielden. Witte Veder lachte grimmig. Hij had een grote voorsprong. Zo gemakkelijk haalden ze hem niet in.

Menigeen zou zich afvragen, waarom de Indiaan Mining-Valley niet vermeden had. Dan toch was er alle kans, dat zijn vijanden hem niet ontdekken zouden. Maar hij deed dit met opzet. Hij kon nu vlugger vooruitkomen, omdat hij wist, waar de kerels zich bevonden, en bovendien lokte hij ze steeds verder van de ranch af. En voor ze opnieuw hun slag probeerden te slaan, hoopte hij al terug te zijn met de sheriff.

Daarom zorgde hij ook wel, dat de veedieven niet dadelijk het nutteloze van de vervolging in zouden zien. Hij reed niet al te hard. Steeds omkijkend, zag hij weldra enkele kerels naar buiten komen, en zich op hun paarden slingeren. Spoedig joegen de stofwolken hoog op onder de hoeven der dieren, en de achtervolging was begonnen.

Na een poosje zag Witte Veder, dat de troep zich verspreidde. Hij begreep, dat ze probeerden, hem in een halve cirkel in te sluiten. Maar in de jaren, die achter hem lagen, had hij op zijn tochten met Arendsoog genoeg geleerd, om zich daardoor niet van de wijs te laten brengen. Hij wist, dat ze hem spoedig te pakken zouden hebben, als hij rechtdoor bleef rijden. Daarom zwenkte hij plotseling naar rechts, en drong van de weg in het struikgewas door. Teleurgesteld begonnen zijn achtervolgers op hem te schieten, maar dit deerde hem niet, want hij zorgde wel, op een behoorlijke afstand te blijven.

Onze rode man had er echter niet aan gedacht, dat hij, behalve op zijn tactiek, ook op de snelheid van zijn paard was aangewezen. Op gevoelige wijze werd hij daaraan herinnerd...

Wild tussen de dichte struiken door schietend, struikelde het dier plotseling, en Witte Veder werd met een schok uit het zadel geslingerd...

Toen hij weer bijkwam, lag hij aan handen en voeten gebonden. Een bijna ondraaglijke pijn aan zijn schouder vertelde hem, dat hij er niet zonder kleerscheuren was afgekomen. Langzaam drong het tot hem door, dat hij daar niet alleen was. Er zaten enige mannen om hem heen.

'Zo, kom je eindelijk bij?' nam er een het woord, in wie Witte Veder de man herkende, die hij bij de overval op de postwagen drie jaar geleden gezien had. 'Het wordt tijd!'

Witte Veder antwoordde niet.

'Vertel me eens, rooie hond, waar wou je zo haastig heen?'

'Daar hoeft hij geen antwoord op te geven,' zei een andere kerel. 'Je gaat gauw de sheriff van Dorwan waarschuwen, niet waar? Of ze ook bang zijn daar op die S-ranch!'

Dit was te veel voor Witte Veder.

'Arendsoog nooit bang zijn!' kwam het trots van zijn lippen.

'A... Arendsoog?' vroeg de aanvoerder.

Een doodse stilte viel na deze woorden in, en Witte Veder triomfeerde innerlijk. Na drie jaar was deze naam nog gevreesd onder de boosdoeners.

‘Zeg, Bickly,’ zei een der mannen tot de aanvoerder, ‘dat is toch de kerel, die jullie in liet rekenen, toen ik...’

‘Juist,’ antwoordde de toegesprokene, die we nu als Bickly kennen, ‘dat is hij. En hij heeft nog altijd wat van mij tegoed!’

‘Denken aan Fred Moulders!’* waarschuwde Witte Veder.

‘Fred Moulders was zo gek, om baas te willen spelen!’ zei Bickly. ‘Bovendien is Arendsoog niet meer, die hij vroeger was, anders moest jij niet vliegensvlug die sheriff gaan halen.’

‘Jullie vlug genoeg merken, Arendsoog nog Arendsoog van vroeger zijn!’ hoonlachte Witte Veder, wat een der kerels zo nijdig maakte, dat hij de Indiaan een trap gaf.

Witte Veder vertrok geen spier, ofschoon de zware laars hem precies tegen de gekneusde schouder trof.

‘En wat gaan we nou met hem doen?’ vroeg er een.

‘We zullen hem een poosje vasthouden,’ besliste Bickly. ‘Zeker, tot dat we klaar zijn met de ranch. Daarna zullen we wel weer zien. We wachten, tot het donker is, en dan brengen we hem naar Mining-Valley.’

‘Is het niet het beste, hem maar ineens...’ stelde de ander veelbetekend voor.

‘Nee. Je kunt nooit weten. Misschien hebben we hem nog nodig als gijzelaar.’

Witte Veder sloot de ogen. Hij begreep, dat er voorlopig geen kans op ontsnappen mogelijk was. Daarom leek het hem maar het beste, om wat te slapen. Dan vergat hij de stekende pijn in zijn schouder en ook de brandende dorst, die hem begon te kwellen. Maar welke poging hij ook aanwendde, het gelukte hem niet in te slapen. De minste beweging veroorzaakte hem zulk een ondraaglijke pijn, dat hij telkens weer klaar wakker was, en ook de touwen waarmee hij gebonden was, beletten hem, gemakkelijker te gaan liggen.

De veedieven waren een eind verder gaan zitten en brachten hun tijd door met roken en praten.

Toen het eindelijk begon te schemeren, braken ze op. Witte Veder werd op zijn paard gebonden, dat blijkbaar geen letsel bekomen had van zijn val, en men ging stapvoets op weg naar Mining-Valley. In plaats van echter het dorp in te gaan, sloegen de veedieven rechtsaf, en Witte Veder vermoedde, dat ze hem voerden naar een oude blokhut,

* Zie ‘Arendsoog’.

die een eind verder, tamelijk verlaten, midden in een bosje stond. Er had daar vroeger een goudzoeker gewoond, die dacht, dat er in deze streek voldoende van het edele metaal gevonden zou worden, om er de eerste jaren te kunnen blijven. Teleurgesteld was hij echter reeds lang geleden vertrokken, de hut overlatend aan de liefhebbers. En hij was niet de enige. Niemand keek meer naar deze verlaten woonplaatsen om, zodat ze spoedig tot ruïnes vervielen. Daarom was deze hut als schuilplaats voor de bende betrekkelijk veilig.

Witte Veder werd van zijn paard gesleurd en in het enige vertrek dat de hut rijk was, op de grond geworpen. Niemand dacht er aan, zich verder om hem te bekommeren, totdat een man, die blijkbaar nog enig medegevoel bezat, hem wat te eten en te drinken gaf. 'Thanks,' mompelde de Indiaan, terwijl zijn donkere ogen de nog jonge man aandachtig opnamen, 'zal niet vergeten.'

De man werd waarachtig verlegen, en maakte, dat hij wegkwam.

'Zeg, John Brooks, wat voer jij daar uit?' vroeg Bickly achterdochtig.

'O, ik heb die roodhuid wat te eten gegeven,' antwoordde de jonge man na enig aarzelen.

'Daar heb ik je toch niks van gezegd! 't Was helemaal niet nodig!'

'Maar hij hoeft toch niet te verhongeren...' wierp John bedremmeld tegen.

'Die rooie duivels zijn taai genoeg! Die gaan van een paar dagen vasten niet dood! En trouwens, je doet alleen maar, wat je opgedragen wordt, en daarmee uit, begrepen?'

'Wat denk jij wel? Dat je alles over me te vertellen hebt? Ik...' De jongen kwam niet verder, omdat een geweldige vuistslag hem tegen de grond wierp. Woedend was hij het volgende ogenblik weer overeind, maar hij keek in de loop van Bickly's revolver. Hij veegde het bloed van zijn mond en draaide zich om.

'Dat zal ik je betaald zetten, Bickly!' mompelde hij tussen de tanden.

De anderen hadden onverschillig toegezien. Bickly glimlachte, toen hij de revolver weer in de holster liet glijden.

'Laat dit je een les zijn, Brooks, om aan de leider te gehoorzamen. Ik moet geen kerels hebben, die het beter willen weten dan ik. Dan komt er niets van terecht. En probeer geen domme streken uit te halen! Ik loop al enkele jaren langer mee dan jij en ik kan waar-schijnlijk vlugger met de revolver overweg. Reken er op, dat ik je zo

nodig neerschiet als een dolle hond.'

Brooks antwoordde niet, maar van onder zijn half gesloten oogleden wierp hij een blik vol dodelijke haat op de man.

Witte Veder had bij dit alles een houding aangenomen, alsof het hem niet aanging. Hij deed dit, om te vermijden, dat de zaak er voor John Brooks of voor hem nog slechter voor kwam te staan. Maar tegelijkertijd begon er in hem een plan op te komen, om te ontvluchten. Als hij gebruik kon maken van de onenigheid tussen die twee, zou zijn gevangenschap niet van lange duur zijn.

De omstandigheden zouden echter anders beslissen...

Nadat de bandieten een haastig avondmaal hadden gebruikt, verdwenen ze, waarschijnlijk, om hun schade in te halen in de bar. Een man werd achtergelaten bij Witte Veder, en hij stribbelde geducht tegen, doch moest zich er ten slotte bij neerleggen.

Laat in de nacht keerde de bende terug, het merendeel van de mannen stomdronken...

Ook John Brooks behoorde tot degenen, die meer dan genoeg van het 'edele' vocht naar binnen hadden gekregen. De gevolgen hiervan waren ontzettend...

Het duurde namelijk niet lang, of de jonge man kreeg opnieuw ruzie met Bickly, die beter tegen de slechte whisky bestand scheen te zijn. Er was althans niet veel aan hem te merken. Alleen bleek hij nog een weinig korter aangebonden, dan in de vooravond.

'Ik zeg je, dat ik geen klein kind meer ben!' schreeuwde plotseling John Brooks.

'Houd je b..., man!' bromde er een. 'Moet heel Amerika weten, dat wij hier zitten?'

'Ik wil niet zwijgen! Ik wil...'

'Daar dan!'

Bickly had hem opnieuw een vuistslag toegediend, zodat hij in een hoek tuimelde, waar hij enige ogenblikken versuft bleef liggen. De anderen namen er nauwelijks notitie van, totdat een dubbele knal hen deed opspringen en, de gewoonte getrouw, naar hun wapens grijpen.

Dat was echter niet nodig...

Bickly leunde half opzij liggend tegen de tafel, bloedend uit een wond aan de linkerhand, terwijl John Brooks nog op de grond lag, maar nu bewegingloos...

Enkele mannen knielden bij hem neer, terwijl anderen zich met de verzorging van Bickly's hand bemoeiden. Een vluchtig onderzoek be-

wees overtuigend, dat hulp bij John Brooks niet meer nodig was. Zijn ziel was reeds op weg, om bij zijn schepper rekenschap af te leggen van zijn jong, verwoest leven...

Bickly ontblootte grimmig de tanden, toen men hem de dood van zijn slachtoffer meldde.

‘Hij heeft zijn verdiende loon! ’t Was toch niks met hem geworden. Een grote schreeuwer, die niks presteerde, als het er op aan kwam! Ik had hem toch al gezegd, dat ik vlugger overweg kon met... Au! Ver- vl...! Ik geloof, dat er twee vingers kapot zijn!’

‘Het beste is tenminste, om morgen even naar dokter Johnson te gaan,’ meende een der mannen.

‘Ik voel er niks voor,’ bromde Bickly. ‘t Zal zonder hem ook wel genezen. ’t Houdt ons maar op.’

‘Nee. ’t Zal gezet moeten worden, en dat spelen wij niet klaar.’

Bickly moest dit wel toegeven. De hand deed hem ontzettend pijn, en het verband, dat zijn kameraden er om gelegd hadden, was nu niet bepaald deskundig aangebracht.

‘Zorg dan eerst maar, dat die daar verdwijnt!’ beval hij.

Enkele bandieten namen het ziellose lichaam op en droegen het naar buiten, waar zij het op een weinig in het oog vallende plaats begroeven.

Witte Veder, die vanuit zijn hoekje alles had gadegeslagen, bemerkte wel, hoe weinig een mensenleven bij deze schurken in tel was. En hij gaf niet veel meer voor het zijne. Niet omdat hij bang was te sterven. Hij geloofde nog altijd in de goede Manitoe, en de eeuwige jachtvel- den. Maar hij was bevreesd, dat Arendsoog niet meer geholpen kon worden, omdat nu niemand de sheriff zou waarschuwen. Dan troostte hij zich echter met de gedachte, dat men na een paar dagen zijn ver- dwijning wel zou merken, en dan allereerst een nieuwe bode naar Dorwan zou zenden.

‘Wat doen we met die daar?’ vroeg een der mannen aan Bickly, ter- wijl hij op de Indiaan wees. ‘Hij heeft alles gehoord en gezien...’ ‘Hij moet verdwijnen, en zo gauw mogelijk. Hij mag zijn mond nou niet meer open doen tegenover anderen.’

‘Maar hier, dat is toch wel een beetje gevaarlijk...’

‘Natuurlijk! Begrijp ik ook! We zullen hem een eindje weg moeten brengen. Beroerd tijdverlies allemaal! Had ik die jonge gek maar nooit in de troep opgenomen!’

‘Maar, Bickly,’ merkte de man op, die de algemene naam van Smith

droeg, ‘we kunnen het werk toch wel een beetje verdelen. Als er nou een paar zich met die Roodhuid bemoeien, en jij gaat straks, zo gauw het licht is, even naar de dokter...’

‘Nog zo kwaad niet. Weet je wat, belast jij je met die Indiaan. Kom hier, dan zal ik je zeggen, waar je hem heen brengen moet.’ Witte Veder beproefde, iets van het verdere gesprek op te vangen. Dit werd echter, vooral ook met het oog op het feit, dat er maar enkele mannen kennis van behoeften te dragen, zo zacht gevoerd, dat hij slechts één woord kon verstaan. En dat was ‘Devil’s Rock’. (Duivelsrots)

En toen wist hij onmiddellijk, wat zij met hem van plan waren!

Devil’s Rock bevond zich in een diepe kloof, woest en ontoegankelijk, die vrijwel recht ten westen van Mining-Valley lag, op een dagreis afstand. Men zou hem daar doden, en vervolgens in de kloof werpen, om het zo te doen voorkomen, alsof hij er verongelukt was.

Maar nu ook wist Witte Veder, dat zijn kans op ontsnappen groter werd! Als hij slechts zijn eigen paard mocht berijden!